

igazgatásának azzal megegyező, egyébként részletesen meg nem indokolt álláspontja szerint a törvény 2. §. 4. pontja 2-ik bekezdése alapján a törvény 1. §-ában meghatározott illeték kétszeresét tartozott volna panaszos a kérdéses beadványokra leróni.

Ezzel szemben panaszos álláspontja szerint csak az 1. §-ban meghatározott illeték jár a beadványok után, mert a kir. ítélőtábla az újított perben nem mint fellebbezési, hanem csak mint elsőbíróság járt el. Az 1. §-nak megfelelő bélyegilletéket pedig mindkét beadványon leróttá, a leletet tehát ellene alaptalanul vették fel.

A m. kir. közigazgatási bíróság a panaszt alaposnak találta.

Az 1911: I. t.-c. ugyanis a perújítást önálló keresetnek tekintti, s amíg a perújítási kereset addig kivétel nélkül annál az első folyamodású bíróságnál kellett megindítani, amelyik az alappert tárgyalta és elintézte, a Pp. 566. §-a szerint a perújítási kereset annál a bíróságnál kell megindítani, amelyiknek ítélete ellen a kereset irányul, tehát az újított perben a felső bíróság is hozhat első fokon ítéletet.

Annak, hogy a perújítás folytán keletkező eljárás teljesen új eljárásnak tekintendő, s a perújítás a jogorvoslatok közé nem tartozik, — amint azt az 1914: XLIII. t.-c. 80. §-ához fűzött miniszteri indokolás is kiemeli, — folyománya azután e törvényszakasznak az a rendelkezése, hogy a „perújítási keresettel folyamatba tett eljárásban az e törvényben meghatározott illetéket, tekintet nélkül az alapperben teljesített illeték lerovására, teljes mértékben le kell róni.”

Nyilvánvaló mindezekből, hogy abban az esetben, ha a Pp. rendelkezése folytán a perújítási kereset a kir. ítélőtáblánál kell megindítani, a kir. ítélőtábla a kereset mint önálló új kereset tárgyában nem mint fellebbezési bíróság, hanem mint elsőfokon eljáró bíróság folytatja a tárgyalást és hoz ítéletet.

Ebből pedig következik, hogy ily esetben az 1914: XLIII. t.-c. 2. § 4. pontja 2-ik bekezdésében foglalt rendelkezés ném nyerhet alkalmazást, mert ennek a szakasznak rendelkezése csak a fellebbviteli eljárásban benyújtott beadványokra alkalmazható.

Egyesített perekben az ítéleti illeték módjára és a fizetési kötelezettségre nézve az egyes perek értéke az irányadó, miért is az egyenként 1600 pengőn aluli értékű egyesített perek után az ítéleti illeték bélyegjegyekben rovandó le. (Közigazgatási Bíróság 18.468/1930. P. szám.) A panaszos V. r. t. város vilamosművei bejegyzett cég képviseletében 1927. évi március hó 4. napján 578., 579., 580. és 581. sz. a. v. kir. járásbíróságnál pert tett folyamatba a Gl. T. r. t. cég ellen 404 P 49 f, 448 P 07 f, 1573 P 90 f és 1809 P 89 f tőke és jár. iránt. A követelések esedékességének ideje, felsorolásuk rendjén, 1926. december 1, 1927. március 1, 1927. február 1 és 1927. január 1.

Az 1927. évi március hó 17. napján megtartott érdemleges tárgyaláson a peregyesítés után a panaszos a kereseti követelést időközi fizetés folytán 1260 P-vel leszállította, s ezt az összeget a legkorábban esedékessé vált követelésekbe kérte beszámítani.

Igy a 404 P 49 f iránt indított per megszűnt, az 1809 P 89 f iránt indított perben a követelés összege 855 P 51 f-rel 954 P 38 f-re csökkent, míg a másik két követelés összege változatlanul megmaradt.

A kir. járásbíróság a perben 1927. évi március hó 31. napján hozott érdemleges ítéletet. Ezért a határozati illeték lerovásának módjára nézve az 1926. évi 163.600. P. M. sz. rendelet intézkedései irányadók.

E rendelet 48. §. 6. pontjának utolsó bekezdésére tekintettel a határozati illetéket bélyegjegyekben kellett leróni, mert az 1914: XLIII. t.-c. 36. §-ában foglalt jogszabály szerint peregyesítéskor is az ítéleti illetéket minden egyes per tárgyának értékétől külön kell leróni s az előadottak szerint egyik per tárgyának értéke sem haladja meg az 1600 P-t.

Mivel a kiszabás lelet alapján történt, az illeték mértékére az 1927. évi 57.900. P. M. sz. rendelet 8. §. (1) bekezdése értelmében az 1927: V. t.-c. 26. §. rendelkezései irányadók.

Ezek szerint a 448 P 07 f után jár 7 P 50 f, azaz 1809 P 89 f-től fennmaradt 954 P 38 f után jár 15 P, az 1573 P 90 f után jár 24 P, összesen tehát 46 P 50 f illeték, a felemelt illetékekkel együtt 186 P.

A panasznak tehát ebben az értelemben részben helyet kellett adni.

Idegen kereskedelmi örlésnél, ha a malom a vámkeresményt előzetesen nem veszi ki, hanem azt is a gabona többi részével együttesen felőrli és kiszolgáltatja és az örlést készpénzért teljesíti, úgy a vámkeresményként ki nem vett gabonamennyiség is forgalmi adó alá esik. (Közigazgatási Bíróság 10.840/1929. P. szám.) A panasszal megtámadott határozat azért kötelezte a panaszost a terhére előírt általános forgalmi adó pótlólagos megfizetésére, mert a vegyes típusu malmában készpénzért teljesített idegen kereskedelmi örlésnél az örlésre behozott gabona teljes értéke és a szokásos vámkeresmény együttes értékén felül — a készpénzben kapott örlési díj után nem adózott. Panaszos ezzel szemben azt vitatja, hogy az idegen kereskedelmi örlésre behozott gabona teljes értéke és a szokásos vámgabona értékének megfelelő készpénzben kapott örlési díj utáni 2%-os forgalmi adót lerőta, ezenfelül a tényleg az örlésre behozott gabonából természetben tényleg ki nem vett, vagyis le nem vont fiktív, szokásos vámkeresmény után nem tartozott adózni.

A panasz nem alapos.

A nem vitatott tényállás szerint a panaszos a vegyes típusu malmába idegen kereskedelmi örlésre behozott és az adóvizsgálat alkalmával kifogásolt gabonából az örlés előtt a szokásos vámmennyiséget természetben nem vette ki, hanem a szokásos vámkeresmény értékének megfelelő készpénzért végezte el az örlést és a vámkeresménnyel nem csökkentett teljes gabonamennyiségekből előállított örlményeket hiánytalanul szolgáltatja ki az örlőtőnek.

A 95.691/1925. P. M. sz. rendelet 1. §-a értelmében a kereske-